

Hồi 39

Toàn Ròng Lòng Bông

T

hành Hàm Dương.

Sự sung túc của Hàm Dương được biểu lộ qua những dãy nhà san sát với những mái vòm cong vút. Hàm Dương đúng là chốn hội tụ của những thương nhân nên nó vừa sầm uất vừa huyền ảo. Đã nơi chốn sầm uất thì lại không thiếu khách vãng lai.

Cổng thành Hàm Dương lúc nào cũng có kẻ người vào thật tấp nập. Mọi người tìm đến Hàm Dương để cần một cơ hội phát tài.

Nếu so với Dương Châu thì Hàm Dương không có phong cảnh hữu tình, nhưng sự sầm uất trù phú thì Dương Châu có lẽ chẳng thể nào sánh bằng Hàm Dương. Có một nơi ở Hàm Dương mà mọi người đều muốn đến đó chính là toà Kim Lăng.

Toà Kim Lăng được dựng lên bang những khối đá hoa cương khổng lồ, vô cùng kiên cố, tọa lạc giữa một khu rừng tùng bát ngát. Chỉ có một con đường duy nhất dẫn đến Kim Lăng, hai bên là những hàng tùng cao vút, trông tựa những ngọn giáo muốn đâm thủng cả trời xanh. Con đường được trải sỏi nhưng chẳng khi nào được khách thập phương dẫn bước đi qua ngoại trừ ngày Tết Đoan Ngọ.

Đã đến ngày đoan ngo, Hàm Dương tấp nập hẳn lên. Phàm mọi năm đúng ngày này thì Hàm Dương đã tấp nập, nhưng năm nay xem chừng cả trấn Hàm Dương huyền ảo hẳn lên với không khí náo nức chờ đợi ngày đoan ngo đến. Tất cả mọi khách điếm trong Hàm Dương đều chật ních khách phương xa. Nhưng người đến Hàm Dương nhiều nhất không phải là những thương nhân mà lại là những người thuộc giới võ lâm.

Họ đến với nỗi háo hức.

Ngay cả Cái Bang, mặc dù đang trong thời kỳ các bang chúng phải thọ tang Bang chủ nhưng cũng kéo về Hàm Dương. Họ dựng cả lều trại ngay bên ngoài trấn Hàm Dương, cứ như chuẩn bị một cuộc đại hội bầu chọn Bang chủ.

Năm vị trưởng lão chấp pháp Cái Bang là: Trương Phụ, Giãn Bá Cương, Huỳnh Càn, Cửu Thiên Nhậm và Lạc Dương lúc nào cũng có mặt tại gian trong lầu.

Chính sự xuất hiện của các bang chúng Cái Bang mà người ta phải bên tưởng đến một cuộc biến động võ lâm. Nếu Cái Bang đã có mặt ở Hàm Dương thì những môn phái khác cũng chẳng thể nào thiếu được. Sự xuất hiện của các môn phái võ lâm buộc người dân Hàm Dương phải hỏi, vì nguyên cớ nào mà người võ lâm lại tụ hội về Hàm Dương Hãn là phải có một nguyên do gì đó.

Bá tánh Hàm Dương đâu biết được võ lâm đang sôi sục bởi Thập nhị Thần châu.

Mười hai viên Thần châu trong truyền thuyết có thể tạo ra một con người bất tử. Chính vì mười hai hạt Thần châu mà người của võ lâm đã kéo về Hàm Dương.

Nếu ở khu lều trại của Cái Bang tấp nập với những gã bang chúng thám tử ra vào ngược xuôi thì bên khu lều trại của Tụ Hiền trang chủ càng tấp nập hơn nữa. Có lẽ nói tất cả những cao thủ võ lâm thường ngày là thượng khách của Tụ Hiền trang đều đã có mặt ở đây Trong đó có cả những người đã gác kiếm Qui ẩn khỏi võ lâm giang hồ.

Nếu tất cả mọi người thuộc giới võ lâm đều háo hức chờ đợi đến thời khắc ghi trong truyền thuyết mới đến Kim Lăng để được chứng kiến sự hội nhập của Thập nhị Thần châu, thì có một người rất bàng quan ung dung, tự tại. Người đó chính là Lâm Qui. Trong bộ cánh thanh y nho nhã, y rảo bước thăm thú vui của đất Hàm Dương. Tất nhiên, Lâm Qui biết chỗ vào hãn sẽ đến mà không phải đắn đo suy nghĩ gì.

Cầm theo chiếc quạt bằng gỗ trầm hương, Lâm Qui rảo bước đến thẳng toà kỹ lâu Dạ Nguyệt Mộng. Y không vội và bước vào kỹ lâu, mà đứng ngay dưới các bậc tam cấp, phe phẩy quạt với vẻ rất nhàn nhã ung dung như thể đang chờ người nào đó.

Từ trong Dạ Nguyệt Mộng, Hà Cẩm Tú cùng hai ả a hoàn bước ra. Hà Cẩm Tú nhún nhường xá Lâm Qui:

- Mời công tử vào trong.

Lâm Qui nhìn nàng bằng ánh mắt háo hức như thể muốn lột trần nàng ra. Chạm vào ánh mắt của Lâm Qui, Cẩm Tú phải cau mày.

Gã giả lả cười rồi nói:

- Cô nương hẳn biết Lâm thiếu gia đến đây để tìm ai?

Cầm Tú cất tiếng nhu hòa đáp lời gã:

- Cung chủ đang ở bên trong, mời công tử vào.

Phủ hai ống tay áo như thể có lớp bụi dính vào, nhưng thật ra đó chỉ là động tác thừa của Lâm Qui, bởi bộ cánh của gã chẳng hề dính một hạt bụi nào nếu không muốn nói là cực mới và lại phẳng phiu nữa. Hắn khẽ lắc đầu.

- Có thể chứ.

Lâm Qui chấp tay sau lưng làm dáng một bậc công tử phong lưu nho nhã rồi mới theo bước Hà Cầm Tú vào trong Dạ Mộng Tình kỹ lâu Cầm Tú đưa chứng y lên gian biệt phòng của Diệp Tình.

Cầm Tú vừa đẩy cửa gian biệt phòng đó thì mũi của Lâm Qui đã ngập mùi xạ hương quyến rũ. Chỉ mới ngửi mùi xạ hương kia thôi mà lòng dạ gã đã rạo rục xuân tình.

Gã toan bước vào phòng thì Cầm Tú cản lại:

- Lâm công tử chờ Cầm Tú một chút.

Đôi chân mày của Họ Lâm nhíu lại:

- Tại sao Lâm thiếu gia phải chờ nàng chứ?

- Cầm Tú phải vào tham kiến Cung chủ.

Lâm Qui khoát tay:

- Không cần... không cần... Tự khắc Cung chủ của nàng sẽ tiếp Lâm thiếu gia thôi. Lâm thiếu gia và Cung chủ của nàng thì đâu còn xa lạ gì nữa.

Gã cười khẩy một tiếng, rồi đẩy Cầm Tú qua bên tự bước vào biệt phòng của Diệp Tình. Y toan tiến về phía chiếc tràng kỷ phủ rèm lụa mỏng thì tấm rèm đó vén lên.

Diệp Tình ngồi trước giá kiệm quay lưng lại Lâm Qui. Nàng khe khẽ nói.

- Chưa có sự đồng ý của ta sao Lâm công tử lại tự tiện bước vào phòng của bổn cung?

Lâm Qui phẫn khích nói:

- Diệp Tình... Ta nhớ nàng.. Ta nhớ nàng lắm.

Diệp Tình buông một câu bằng chất giọng thật nhạt nhẽo:

- Nhớ là chuyện của người. Nhưng với bốn cung thì khác. Bất cứ một người nào nếu chưa thỉnh ý bốn cung thì người đó tự tìm đến cái chết đó.

Diệp Tình từ từ đặt tay lên đốc kiếm:

- Lâm công tử sẽ chết...

Lâm Qui chau mày. Khi thấy tay nàng đặt vào đốc kiếm, gã bỗng hồi hộp hẳn lên.

Sự hồi hộp đó thôi thúc buộc y phải lên tiếng:

- Diệp Tình. Ta có chuyện rất hệ trọng muốn nói với nàng đây. Nếu nàng nghe chuyện này hẳn không thể nào tin được. Ngay ta cũng không tin nữa đó.

Gã vừa nói vừa lấy miếng ngọc phù của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận:

- Nàng nhìn lại xem, trên tay ta là thứ gì?

Diệp Tình từ từ quay lại.

Lâm Qui muốn ngộp thở bởi sự khêu gợi của Diệp Tình. Bộ cánh bạch y bằng lụa mỏng của nàng mở toát phần trên để phơi đôi núm hoa ngồn ngồn chất nhựa tình mà gã đã từng nằm mơ hàng đêm.

Diệp Tình định nhấn vào miếng ngọc bội trên tay Lâm Qui Bộ mặt lạnh lùng của nàng thoát thay đổi ngay bằng những nét thùy mị và chào mời.

Diệp Tình khẽ gật đầu.

Hà Cẩm Tú liền đóng sập cửa lại. Diệp Tình thả chân xuống sàn gạch di dời gót sen uyển chuyển. Dáng đi của nàng tự nhiên liêu buông cảnh đưa theo gió thu, tiến thẳng đến trước mặt Lâm Qui. Nàng dừng bước khi cách gã chừng nửa giang tay. Bây giờ thì Lâm Qui đã có thể thâm tóm mọi đường cong của cơ thể Diệp Tình vào mắt mình. Gã vừa gặp Diệp Tình đã rạo rục, giờ càng rạo rục hơn.

Y đặt tay lên vai Diệp Tình:

- Tại sao nàng lại muốn giết ta?

Nụ cười tình duyên dáng hiện lên hai cánh môi mọng đỏ của Diệp Tình. Nàng nhìn gã hỏi ngược lại:

- Thế chàng có tin thiếp sẽ giết chàng không?

Lâm Qui lưỡng lự một lúc rồi lắc đầu:

- Không..

- Thiếp có thể giết chàng đó... Giết bằng cách khác.

- Nàng giết ta không phải bằng kiếm, bằng đao và bằng chưởng công hay độc công chứ?

- Không.. Thiếp sao nữ giết chàng bằng những thứ đó.

- Thế nàng sẽ lấy mạng ta bằng gì nào?

Diệp Tình thoát quay lưng lại Lâm Qui, càng từ tốn nói:

- Thiếp sẽ giết chàng bằng chính nhan sắc của thiếp.

Lâm Qui nghe Diệp Tình thốt ra câu này ngửa mặt cười khanh khách. Gã vừa cười vừa nói:

- Nàng không nói ra thì Lâm công tử cũng sẽ biết ngay nàng sẽ giết ta bằng nhan sắc diễm trần của nàng.

Y bá lấy cổ Diệp Tình, ghé miệng vào tai nàng thủ thủ:

- Diệp Tình. Thật ra Lâm Qui đã chết từ lần trước. Lần mà ta ân ái với nàng... Ta làm sao quên được những khoảnh khắc ái ân đó. Nó đã biến ta thành gã nô tình của nàng. Lâm Qui đã chết rồi, cần gì nàng phải giết ta nữa...

Hắn nói dứt câu châu hai cánh môi dày áp vào gáy Mộng Diệp Tình. Lâm Qui vừa hôn Diệp Tình vừa từ từ ra hai bàn tay dọc theo hai bên hông nàng.

Diệp Tình mặc nhiên với hành động của Lâm Qui, mặc cho gã được tận hưởng những khoảng khắc sùng bái tấm thân kiều diễm của nàng. Vòng tay Lâm Qui chọt ôm thật lấy chiếc tiểu yêu của Diệp Tình, thì nàng mới gỡ ra.

Diệp Tình quay lại đối mặt với Lâm Qui:

- Chàng tìm đến đây vì thiếp?

- Đúng... Ta tìm đến Mộng Dạ Nguyệt chỉ vì nàng mà thôi. Nếu kỹ lâu Dạ Nguyệt Mộng không có Cung chủ Hương cung thì Lâm thiếu gia chẳng màng đến làm gì.

Diệp Tình vòng tay qua cổ Lâm Qui:

- Thế chàng mang đến cho thiếp những gì nào?

- Rất nhiều thứ, mà nàng không thể nào tin được.

- Chàng không nói ra, thiếp cũng biết. Chàng mang đến cho Cung chủ Hương cung cái họa sát nhân Long Cơ Bà Bà.

Diệp Tình thốt dứt câu quay lại tràng kỷ ngồi. Lâm Qui bối rối theo nàng. Y quì xuống dưới chân Diệp Tình ngập ngừng nói:

- Diệp Tình... Lâm Qui sát tử Long Cơ Bà Bà cũng vì bắt buộc thôi.

Diệp Tình nâng cằm Lâm Qui:

- Trước đây chàng đã nói sẽ làm tất cả mọi việc theo ý của Diệp Tình. Thế sao giết Long Cơ Bà Bà chàng lại không hỏi qua Diệp Tình?

Mặt Lâm Qui nhăn nhó:

- Diệp Tình... Chẳng lẽ nàng muốn ta phải sống với con mù già thối tha ấy à? Mù chết cũng đáng đời lắm. Nàng có biết sao không?

Diệp Tình vuốt búi tóc của Lâm Qui:

- Diệp Tình biết chàng rất đau khổ khi phải cận kề với mù già đó nhưng đó không phải là lý do để chàng sát tử lão thái quân.

- Ấy. Ta có lý do khó xử của ta.

- Lý do gì?

Lâm Qui nhăn nhó gục mặt xuống chân Diệp Tình thổn thức nói;

- Nàng không biết đâu. Sau khi mù bị đứt tay bởi đao pháp của Kinh Vô Thường thì mù chỉ muốn Lâm huynh của nàng cùng chết theo mù thôi.

Diệp Tình mỉm cười, nâng mặt Lâm Qui:

- Tại sao mù lại muốn huynh chết cùng với mù?

- Tại mù ghen. Và mù muốn huynh mãi mãi ở bên cạnh mù dù có đổi thay qua kiếp khác.

- Thế sau này huynh có bắt Diệp Tình giống như Long Cơ Bà Bà đã buộc huynh không?

- Diệp tình. Nếu Long Cơ Bà Bà phải buộc ta chết vì mù thì huynh có thể chết vì nàng. Mà...

Diệp Tình mỉm cười, nắm lấy tay Lâm Qui kéo gã lên. Nàng ép gã ngồi xuống bên cạnh mình. Vòng tay qua cổ Lâm Qui, Diệp Tình thổn thức nói:

- Lâm huynh.

Vòng tay của Lâm Qui đã vòng qua chiếc tiểu yêu thon nhỏ của Diệp Tình. Hấn nói vào tai nàng:

- Huynh còn rất nhiều chuyện muốn nói với nàng... Rất nhiều chuyện mà huynh có nói ra, thì Diệp Tình cũng không thể nào tin được.

Diệp Tình mỉm cười:

- Phải huynh muốn nói với muội về chiếc ngọc phù này?

Mắt Lâm Qui sáng hẳn lên:

- Đúng.. chính miếng ngọc phù đó đó. Nó chính là tín vật của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận. Mà Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận lại là lão tổng quản Trừu Khả Hỷ.

Diệp Tình nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui:

- Sao Lâm huynh lại có miếng ngọc phù của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận?

- Chính Tiểu Thuận cho huynh đó.

Mắt Diệp Tình cau lại.

- Một vật quý như thế này không ngang nhiên mà Cửu Thiên Tuế trao cho huynh. Chắc hẳn phải có một nguyên nhân gì khác hơn nữa. Có lẽ Tiểu Thuận Cửu Thiên Tuế muốn lợi dụng huynh.

Lâm Qui lắc đầu:

- Không đâu... Huynh chẳng có gì để cho Cửu Thiên Tuế lợi dụng cả ngoại trừ...

Nàng nhướn mày hỏi gã:

- Ngoại trừ gì?

Lâm Qui cởi ngay trang phục mình chỉ vào cành hoa huệ xăm ngay vùng tâm huyết.

- Khi lão quỷ kia thấy cành hoa huệ của Lâm Qui thì y bỗng đứng đổi hẳn thái độ còn trao cho huynh tín vật của y nữa.

Gã giả lả cười:

- Với tín vật của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận, Lâm huynh như thế được đổi đời vậy.

Diệp Tình ngấm nhìn hình xăm đóa hoa huệ trên ngực Lâm Qui. Nàng đặt ngón tay vào hình xăm đó mân mê như thể vuốt ve một báu vật. Mặt Diệp Tình căng ra với sự suy nghĩ.

Nàng từ từ áp môi đặt vào chiếc hình xăm hoa huệ trên ngực Lâm Qui.

Lâm Qui vòng tay áp vào gáy nàng. Tay hắn từ từ vuốt dọc theo cột sống Diệp Tình lần cởi xiêm y của nàng. Chẳng mấy chốc xiêm y của Diệp Tình được biến đổi chỉ còn lại làn da trắng hồng, mịn màng êm như nhung.

Nàng từ từ kéo gã nằm lên người mình, vừa nói:

- Diệp Tình biết chàng sẽ đến nhưng không ngờ chàng đã mang đến cho thiếp sự hy vọng... Rồi chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau. Một đôi hiền kang lệ.

Lâm Qui gật đầu:

- Diệp Tình... Huynh muốn như vậy... Huynh muốn như vậy. Đối với huynh, nàng quý hơn tất cả những gì trên đời này.

Hắn nói dứt câu thì bắt đầu cuộc chiếm đoạt thể pháp của Diệp Tình bằng tất cả sự háo hức nhất. Hắn lịm đi và rên rĩ trong cảm giác khoái lạc để hòa nhập vào sự trao thân của nàng.

Lâm Qui hí hửng rời gian biệt phòng của Mộng Diệp Tình. Cảm giác khoái lạc mà Diệp Tình đem lại cho hắn vẫn còn ngồn ngộn trong tâm tưởng. Gã rặn một nụ cười mỉm với ý nghĩ thầm:

- “Rồi đây Lâm Qui và Diệp Tình sẽ là những người làm chủ võ lâm này. Đâu có ai biết được một ngày nào đó, Lâm Qui sẽ trở thành anh hùng cái thế chứ”.

Hắn rời gian biệt phòng của Diệp Tình trước khi nhìn lại gian biệt phòng một lần nữa. Y bước những bước chân sáo, nhún nhảy quay trở ra gian đại sảnh. Y sững bước khi khi nhận ra Hạ Tuấn Luận đang ngồi bưng chén rượu nhìn hắn.

Mặt Lâm Qui đanh lại. Chạm vào ánh mắt của chàng, Lâm Qui cảm thấy bồn chồn. Y không thể đi được khi chạm vào ánh mắt của chàng. Trong tâm y cảm thấy ray rứt với sự hờn ghen do y tưởng tượng ra.

Lâm Qui rảo bước đến bàn Tuấn Luận:

- Sao ngươi cũng có mặt ở đây?
- Tại hạ đến kỹ lâu này uống rượu không được à?

Lâm Qui cau mày:

- Không được.. Ta không muốn ngươi vào đây.
- Chỉ có các hạ mới được đến đây sao?
- Đúng. Chỉ có một mình bổn thiếu gia thôi.

Lâm Qui chỏi tay lên mặt bàn:

- Lâm thiếu gia nghĩ người không nên đến đây thì đúng hơn đấy. Nhưng lỡ người đã đến rồi thì mau rút xéo đi nơi khác. Lâm thiếu gia bây giờ không phải như Lâm thiếu gia hồi đó đâu.

- Các hạ có thể đuổi được Tuấn Luận đi sao?

- Sao lại không chứ?

Lâm Qui rút mảnh ngọc phù chìa đến trước.

- Người biết tiếng ngọc phù này chứ?

Mặt Tuấn Luận đanh lại. Chàng gằn giọng nói:

- Ở đâu mà các hạ có được miếng ngọc phù đó?

- Không cần ta giải thích với người. Nhưng nếu như chống lại ý của Lâm thiếu gia thì xem như người đã chống lại ý của Cửu Thiên Tuế.

Tuấn Luận cười khẩy:

- Không nghe lời của Lâm công tử hẳn cũng chống lại ý của Cửu Thiên Tuế

- Không sai.

Tuấn Luận đứng lên nhìn Lâm Qui mỉm cười:

- Thôi được, nể mặt Cửu Thiên Tuế, tại hạ phải rời khỏi đây thôi.

Chàng đặt một nén bạc vụn lên bàn toan đứng lên rời bước, nhưng Lâm Qui lại dang tay cản đường.

Tuấn Luận nhướng mày.

- Sao? Các hạ lại cản đường tại hạ?

Lâm Qui chìa mặt tới:

- Bây giờ thì ta chẳng muốn người đi nữa.

Cười khẩy một tiếng, Tuấn Luận nói:

- Các hạ đổi ý nhanh quá. Tại hạ không đi thì ở lại đây làm gì nhỉ?

Lâm Qui gác chân lên chiếc ghế cạnh Tuấn Luận.

- Người còn nhớ lần trước không, cái lần mà người bắt chẹt Lâm thiếu gia đó.

Lâm Qui vừa nói vừa nghĩ thầm:

- “Hắn là cái gã này chẳng dám đụng đến mình nữa đâu, sau khi đã thấy miệng ngọc phù của Cửu Thiên Tuế. Ta phải bắt Bách Thủ Thư Sinh trả lại món nợ đã vay với ta”.

Tuấn Luận chớp mắt, gật đầu:

- Tại hạ làm bất cứ chuyện gì cùng không bao giờ quên. Vậy các hạ giờ muốn Tuấn Luận phải làm gì?

- Lâm thiếu gia muốn người phải quỳ xuống, thành kính tạ lỗi Lâm thiếu gia. Có như thế người mới không xúc phạm đến Cửu Thiên Tuế.

- Lần này thì coi bộ Lâm thiếu gia muốn bức ép tại hạ đây.

- Lâm thiếu gia không bức ép, mà chỉ muốn người thành kính với Lâm thiếu gia mà thôi.

Y lia miếng ngọc phù qua lại trước mặt Tuấn Luận:

- Người hẳn không muốn làm kinh động đến Cửu Thiên Tuế?

Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt Lâm Qui. Chạm vào ánh mắt khắc khe của chàng, bất giác Lâm Qui cảm thấy lòng nao nao.

Tuấn Luận từ tốn nói:

- Tại hạ không chỉ làm kinh động đến Cửu Thiên Tuế mà còn muốn hơn thế nữa.

Lời cứ như còn đọng trên cả miệng Tuấn Luận thì trảo công của chàng đã vươn ra thộp lấy cổ áo của Lâm Qui. Lâm Qui giật thót ruột, hốt hoảng nói:

- Tuấn Luận... Người dám kính động đến Cửu Thiên Tuế sao? Lục Ngao Hớn... đâu?...

Tử ngoài cửa Lục Ngao Hớn xông thẳng đến Tuấn Luận để giải vây cho Lâm Qui.

Hắn dựng đứng hữu quyền. Thoi quyền to bè của gã chực thẳng vào đại huyết thiên linh cái của Hạ Tuấn Luận.

Chẳng nhìn lại thoi quyền của Lục Ngao Hớn đánh vào đầu trên cơ thể mình, Tuấn Luận vòng hữu thủ ra sau, vươn trảo như đôi vuốt hổ đón thẳng lấy thoi quyền của họ Lục.

Chát...

Quyền lực của Lục Ngao Hớn nện thẳng vào hồ chảo của Hạ Tuấn Luận, những tưởng đầu hồ khẩu chảo công của Tuấn Luận đã nát bét bởi thần lực siêu phàm của họ Lục. Nhưng hoàn toàn trái ngược, thoi quyền của gã nằm gọn trong hồ chảo của Tuấn Luận.

Tuấn Luận lờm Lục Ngao Hớn:

- Túc hạ ra tay mạnh quá.

Chàng vừa nói vừa lắc nhẹ cổ tay hồ chảo. Một âm thanh khô khốc cất lên từ hồ chảo của họ Lục.

Cách...

Gã rống lên một tiếng.

Mồ hôi tuôn ra trên Lục Ngao Hớn. Khi Tuấn Luận rút hồ trao lại thì gã phải thối về sau ba bộ, giữ hữu thủ như thể có bầy kiến lửa đang bấu vào đấy. Gã vừa giữ hữu thủ vừa xuyt xoa:

- Cha ơi.. đau quá... đau quá...

Lục Ngao Hớn vừa rên rĩ vừa thả lỏng cả song thủ, mặt mày tái nhợt tái nhợt.

Tuấn Luận nhìn lại Lâm Qui.

- Lâm công tử hẳn không muốn như gã hộ pháp kia chứ?

Lâm Qui biến sắc lắc đầu:

- Không... Lâm thiếu gia không muốn như vậy đâu.

- Không muốn thì Lâm công tử đừng bắt chẹt người khác. Nếu không cho dù Lâm công tử có thêm vài miếng ngọc phù nữa thì e có ngày cũng gặp kiếp họa đó.

Tuấn Luận vừa nói vừa ghệt mạnh một cái xé toạc y trang của Lâm Qui. Chàng nhìn thẳng vào mặt hắn:

- Ai cũng chỉ có một cái mạng thôi... Lâm công tử cũng chỉ có một cái mạng, và không phải ai cũng như tại hạ...

Tuấn Luận chột bỏ ngang lời nói của mình mà nhìn sững vào ngực Lâm Qui. Hình xăm đóa hoa huệ đập vào mắt chàng như thể có hấp lực hút lấy thần nhãn Tuấn Luận. Đôi chân mày chàng nheo lại nhìn chăm chăm vào hình xăm đó.

Trong khi đó thì Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui run bần bật. Hắn những tưởng đầu Tuấn Luận sẽ moi tim gã, mà rên lên:

- Hạ huynh. Xin tha cho tiểu đệ... Xin tha cho tiểu đệ.

Tuấn Luận thả tay khỏi trang phục Lâm Qui Chàng nhìn hẳn:

- Có cơ hội tại hạ và Lâm công tử sẽ gặp lại.

Tuấn Luận buông tiếng thở dài, đẩy Lâm Qui rồi rảo bước đi luôn ra ngoài cửa Dạ Nguyệt Mộng, trong đầu chàng hình hoa huệ xăm trên ngực Lâm Qui lớn vồn.

Tuấn Luận vừa đi vừa lẩm nhẩm:

- Y là ai.. Tại sao trên người lại có xăm đóa hoa huệ giống như mình. Hẳn có mối quan hệ gì với mình. Y là ai?

Buông một tiếng thở dài Tuấn Luận lẩm lủi đi.

Hình xăm đóa hoa huệ trên ngực Lâm Qui khiến lòng Tuấn Luận trời dậy một nỗi niềm băng khuâng mà chàng không thể nào giải thích được, Tuấn Luận dừng bước, như có gì đó thôi thúc trong tâm không. Tuấn Luận quay lại Dạ Nguyệt Mộng lầu...

Cùng lúc đó thì Lâm Qui với Hà Cẩm Tú bước ra. Y vừa đi vừa khoa chân khoa tay, oang oang nói:

- Lâm thiếu gia không thể bỏ qua cho gã Bách Thủ Thư Sinh Hạ Tuấn Luận này đâu. Nếu có cơ hội, Lâm thiếu gia sẽ lột xác gã mới hả giận.

Cẩm Tú nhún nhường nói:

- Lâm công tử Hạ công tử dù sao cũng chưa làm hại đến Lâm công tử... Công tử hãy bỏ qua cho Hạ công tử.

Lâm Qui dẫn tay:

- Không... Nhứt định không. Một khi gã đã chạm đến Lâm thiếu gia thì gã phải trả lại bằng cái mạng của gã, Lâm thiếu gia mới há dạ. Ta buộc hẳn phải trả oan nợ cho ta.

Cẩm Tú miễn cưỡng nói:

- Võ công của Lâm công tử quá xoàng xĩnh, sao có thể đối đầu lại Hạ công tử? Chống lại Hạ công tử, Lâm thiếu gia chỉ chuốc họa vào thân thôi.

Lâm Qui trừng mắt:

- Nàng coi thường bốn công tử như vậy ư? Được rồi... Nàng hãy chờ xem, Lâm thiếu gia bắt gã Hạ Tuấn Luận kia phải trả nợ như thế nào. Hắn sống cũng không được chết cũng không yên, có như vậy bốn công tử mới mãn nguyện.

Hắn nói xong quay bước hăm hăm bỏ đi cùng với Lục Ngao Hớn. Hắn vừa đi vừa càu nhàu:

- Hạ Tuấn Luận... Hạ Tuấn Luận... Người tưởng người là ai chứ? Lâm thiếu gia không phan thân xẻ thịt người thể không đứng trong trời đất này nữa.

Lâm Qui nói dứt câu thở hắt một tiếng. Y quay lại Lục Ngao Hớn:

- Lục nô tài... Người biết Hạ công tử đang ở đâu không?

Lục Ngao Hớn bối rối nói:

- Dạ... Lâm thiếu gia miễn thứ. Hành tung của gã đó bất định rất khó tìm... nhưng nếu Lâm thiếu gia muốn thì nô tài sẽ tìm ra nơi ngụ của hắn.

Lục Ngao Hớn vừa thốt dứt câu thì Tuấn Luận bước ra chặn đường hai người. Chạm mặt với Tuấn Luận. Lâm Qui biến sắc vẻ sừng sộ, phần nộ của gã biến mất mà thay vào đó là những nét khốn khổ tội nghiệp. Gã lắp bắp nói:

- Ô... Hạ huynh đã đi rồi, sao còn quay lại?

Tuấn Luận nhìn Lâm Qui:

- Tại hạ đã đi rồi nhưng phải quay lại vì những lời mắng nhiếc của Lâm công tử.

Nghe chàng nói câu này, sắc diện Lâm Qui càng tái xanh hơn. Gã rú rít đỉnh chính:

- Không không... Hạ huynh đừng nghĩ đến những lời bâng quơ của Lâm mỗ... Chẳng qua Lâm mỗ vì bức bối quá đấy thôi... Ta bức bối vì không được vui đấy mà.

Tuấn Luận nghiêm giọng nói:

- Ngoài những lời của Lâm thiếu gia tại hạ quay lại còn những chuyện khác nữa, tại hạ muốn hỏi Lâm thiếu gia. Nếu Lâm thiếu gia nể mặt xin đi theo tại hạ.

- Chúng ta đi đâu... Hạ huynh hẳn không có ý...

- Tại hạ chẳng bao giờ có ý hại Lâm thiếu gia cả... Bởi xúc phạm đến Lâm thiếu gia thì gián tiếp Tuấn Luận đã công khai ra mặt đối chọi với Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận.

Lâm Qui tròn mắt nhìn Tuấn Luận:

- Sao Hạ huynh biết điều đó?

Tuấn Luận mỉm cười:

- Trong tay Lâm thiếu gia là miếng ngọc phù của Cửu Thiên Tuế. Miếng ngọc phù tén vật đó, Cửu Thiên Tuế chẳng bao giờ đưa cho ai, mà người đã trao cho Lâm huynh, hẳn chắc chắn Lâm Qui rất được Cửu Thiên Tuế ưu ái.

- Thế Hạ huynh định đưa Lâm mỗ đi đâu nào?

Tuấn Luận nghiêm trọng nói:

- Bất cứ nơi nào Lâm công tử thích... Tại hạ cũng chiều.

Lâm Qui cau mày nhìn Tuấn Luận bằng vẻ mặt hoài nghi:

- Sao... Lâm huynh...

Tuấn Luận cướp lời gã:

- Hãy tin vào tại hạ.

- Vậy sao chúng ta không quay về Dạ Nguyệt Mộng kỹ lâu?

Thốt ra câu nói này, Lâm Qui chăm chăm nhìn vào mắt Tuấn Luận với vẻ mặt nghi ngại.

Tuấn Luận lắc đầu:

- Bất cứ nơi nào Lâm công tử đến Tuấn Luận cũng sẽ theo người, nhưng ngoại trừ Dạ Nguyệt Mộng.

Lâm Qui trừng mắt:

- Tại sao Hạ huynh lại không đến Dạ Nguyệt Mộng?

- Nơi đó có một người mà tại hạ không bao giờ muốn gặp.

- Hạ công tử muốn nói ai?

- Cung chủ Hương cung Mộng Diệp Tình.

Lâm Qui há hốc miệng:

- Hạ huynh cũng biết nàng?

Tuấn Luận gật đầu:

- Biết cả kẻ nô tình của Cung chủ Hương cung.

Câu nói này của Tuấn Luận khiến Lâm Qui phải thối về sau một bộ. Y nhìn Tuấn Luận. Hai người đối mặt nhìn nhau một lúc thật lâu rồi Lâm Qui nói:

- Thôi được rồi... Chúng ta sẽ không đến Mộng Nguyệt Dạ lâu của Mộng Diệp Tình nữa nhưng phải đến nơi ngụ của Lâm thiếu gia.

Tuấn Luận gật đầu:

- Tuấn Luận đồng ý... Nhưng chỉ sợ đến đó Tuấn Luận không được khoản đãi Lâm thiếu gia.

Lâm Qui khoát tay lắc đầu:

- Chuyện đó thì hạ huynh không cần phải lo.

Tuấn Luận mỉm cười:

- Hy vọng tại hạ không làm phiền Lâm thiếu gia.

- Nếu Như Hạ huynh có lòng thành.

Tuấn Luận gật đầu.

Hai người song hành rảo bước đi. Vừa mới đi được qua hai mươi trượng, chợt một gã Cái Bang sấn bước đến chặn đường Tuấn Luận và Lâm Qui. Với sắc mặt đờ đờ sát khí, gã chỉ mặt Lâm Qui:

- Người có phải là Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui không?

Sắc diện Lâm Qui đỏ bừng khi nghe gã Cái Bang thốt ra câu đó. Gã đánh giọng nói:

- Người đừng có hồ đồ.

Gã Cái Bang rít lên:

- Đại Đạo Hái Hoa Lâm Qui, đích thị là ngươi rồi. Gã vừa nói vừa vung kiếm bổ thẳng đến Lâm Qui, nhưng Tuấn Luận đã nhanh hơn gã. Thủ pháp của chàng nhanh ngoài tầm mắt của Lâm Qui, chớp động đã thộp lấy hổ khẩu của gã Cái Bang, và bằng một động tác thứ hai thì đã trở ngược lưỡi kiếm đặt vào yết hầu gã ăn mày.

Tuấn Luận nói:

- Huynh không được hồ đồ... Lâm công tử đây không phải là đại đạo hái hoa như huynh nói mà là một Lâm thiếu gia dưới trướng Cửu Thiên Tuế. Nếu huynh muốn mất mạng thì tự chuốc họa vào thân đó. Thậm chí cả gia quyến của huynh cũng khó bảo toàn tính mạng.

Gã Cái Bang nhìn Tuấn Luận:

- Người...
- Tại hạ tục danh là Hạ Tuấn Luận.
- Bách Thủ... Thử Sinh...
- Huynh hẳn sẽ để yên cho Lâm thiếu gia?

Gã Cái Bang thu kiếm, rồi lườm Lâm Qui. Y quắc mắt nhìn lại Tuấn Luận:

- Không ngờ... không ngờ.

Gã chỉ nói mấy từ không có nghĩa gì hết, rồi quay bước bỏ chạy, không thềm nhìn lại.

Lâm Qui nhìn sang Tuấn Luận, ôm quyền xá rồi nói:

- Đa tạ Hạ huynh... Những gã Cái bang đều là những kẻ hồ đồ chẳng phân biệt được đâu là kẻ quân tử, đâu là người tiểu nhân. Nếu không có Hạ huynh thì hẳn đáng bị trừng phạt.

Buông một tiếng thở dài, Tuấn Luận bâng quơ nói:

- Chắc người kia cũng có nỗi oan ức gì mà không thể nói cùng ai được nên mới trút sự căm phẫn lên Lâm công tử.

Chàng nói xong thì im lặng.

Hai người rảo bước đến toà lầu lục giác tọa lạc trong một hoa viên, có những dãy tường bao bọc. Khi Lâm Qui bước vào thì những gia nhân vận võ phục huyết y kính cẩn ôm quyền xá gã.

Điểm nụ cười kiêu hãnh, Lâm Qui nhìn sang Tuấn Luận. Gã nhạt nhẽo nói:

- Lâm huynh có nghe người ta nói khi hổ về rừng thì như thế nào không?
- Hổ về rừng thì có thể biến thành chúa sơn lâm vầy vùng trong sự kiêu hãnh của mình.

Tuấn Luận nhìn quanh rồi quay lại Lâm Qui:

- Nhưng ở đây thì lại chắc chẳng giống một khu rừng, mà lại giống một chiếc lồng sơn sơn. Mà hổ về lồng thì chẳng khác nào chim trong rọ thôi.

Hai cánh môi của Lâm Qui mím lại.

Gã miễn cưỡng im lặng, cùng với Tuấn Luận tiến vào gian tiền sảnh. Làm vẻ bề bệ trưởng thượng, Lâm Qui ngồi xuống chiếc ngai có thành tựa chạm khắc Long Phụng. Gã nhìn Tuấn Luận hỏi:

- Hạ huynh dùng hảo tửu gì?
- Bất cứ thứ gì nhưng không phải rượu độc..
- Huynh có thể biết được rượu độc và rượu không độc à?

Tuấn Luận gật đầu.

Lâm Qui mỉm cười:

- Lâm mỗ muốn chứng kiến tài nghệ của Hạ huynh.
- Nếu giàu có khiến Lâm thiếu gia thích thú. Tại hạ cũng kỳ vọng Lâm thiếu gia cũng sẽ khiến cho tại hạ thích thú.
- Ô Lâm mỗ càng lúc càng thấy thích Hạ huynh rồi đó... Vẻ khảng khái của Hạ huynh ít có người nào bì kịp.

Tuấn Luận khách sáo đáp lời Lâm Qui:

- Sự hào phóng của Lâm công tử cũng khó có ai sánh bằng.

Lâm Qui khẽ gật đầu.

Gã vỗ tay hai tiếng. Ngay lập tức hai mươi tên võ phu đồng xuất hiện quanh bàn Tuấn Luận và y.

Tuấn Luận nhìn gã:

- Rượu của Lâm huynh đây à?

Lâm Qui khoát tay:

- Lâm mỗ chỉ muốn một chút thị uy với Hạ công tử trước khi đối ẩm với người đấng mà.

Gã nhìn lại làng võ phu đứng chung quanh, gằn giọng nói:

- Ở đây có ai minh chứng cho Hạ công tử thấy sức mạnh của mình không? Lâm thiếu gia nói trước, Hạ huynh đây là Hạ Tuấn Luận, Bách Thủ Thư Sinh.

Tất cả mọi ánh mắt của bọn võ phu đều dồn vào Tuấn Luận.

Lâm Qui cũng nhìn chàng mỉm cười.

Từ trong hàng võ phu một gã gầy nhắt cầm trường kiếm bước ra. Gã ôm quyền xá Tuấn Luận rồi trang trọng nói:

-Giã Hồ thỉnh giáo cao minh võ công của Hạ huynh đệ.

Tuấn Luận nhìn lại gã khoát tay.

- Tại hạ không dám nhận lời của Giã huynh đệ. Tại hạ đến đây để đối ẩm với Lâm thiếu gia chứ không phải để lãnh giáo kiếm tông của các hạ.

Giã Hồ lạnh nhạt nói:

- Hạ huynh đệ xem thường kiếm pháp của Giã mỗ.

Tuấn Luận khoát tay, lắc đầu một câu cụt ngủn:

- Không.

- Thế tại sao Hạ huynh đệ...

Tuấn Luận cướp lời gã:

- Tại hạ đã nói rồi... Giã các hạ đã nghe tại hạ nói chứ. Đến trang viên của Lâm thiếu gia tại hạ chỉ muốn đối ẩm với Lâm thiếu gia mà thôi. Còn nếu như các vị muốn ấn chứng võ công của Tuấn Luận thì phải biết chờ, biết đợi khi nào Lâm thiếu gia đã đối ẩm xong với tại hạ.

Lâm Qui khẽ gật đầu.

Gã võ phu liền lại về chỗ cũ.

Lâm Qui khoát tay:

- Cho các người lui ra.

Bọn võ phu nhanh chóng lui ra ngoài.

Tuấn Luận nhìn lại Lâm Qui.

- Có như vậy Tuấn Luận và Lâm công tử mới dễ dàng nói chuyện với nhau.

Lâm Qui nhếch môi cười mỉm:

- Lâm mỗ chỉ sợ mình lại mất thêm một bộ trang phục nữa vào tay Tuấn Luận.

- Có khi Lâm thiếu gia mất bộ trang phục đẹp mà được thứ khác còn hơn thế nữa.

Đôi chân mày của Lâm Qui chau lại rồi giãn ra, nhưng mặt hấn thì lộ vẻ hoài nghi. Hấn ngập ngừng hỏi:

- Thế Hạ huynh nói thử coi, Lâm mỗ được gì nào?

- Nếu tại hạ trao Thập nhị Thần châu cho Lâm huynh. Huynh nghĩ sao?
- Lâm mỗ không nghe nhầm đấy chứ?
- Ai cũng có thể có mười viên thần châu đó mà.

Lâm Qui gật đầu:

- Lâm mỗ hy vọng cái thiên hạ muốn đều thuộc về Lâm mỗ đó.

Gã lại vỗ tay ba tiếng. Lần này thì hai ả cung nữ xuất hiện mang ra bầu rượu bốn cân và một đĩa thức ăn còn bốc khói tỏa mùi thơm ngào ngạt.

Lâm Qui chỉ đĩa thức ăn, chậm rãi nói:

- Kể lãng tử như Hạ huynh đây hẳn không có mấy khi được thưởng thức một đĩa bào ngư ngon như thế này?

- Tại hạ kham khổ đã quen rồi, không được may mắn như Lâm công tử.

Lâm Qui cười khẩy, mở nắp bầu rượu. Y đưa lên mũi ngửi:

- Rượu của Lâm thiếu gia cũng là thứ hảo tửu có một không có hai đấy. Bầu rượu này có tên là Mãn Đình Hồng, một loài hoa quý hẳn Hạ huynh biết.

- Hạ Tuấn Luận rất may mắn được huynh khoản đãi bầu rượu này.

Lâm Qui giả vờ khách sáo nói:

- Không dám... không dám... Được Hạ huynh giá cố đối ẩm với Lâm Qui là hạnh ngộ cho Lâm Qui lắm rồi.

Gã vừa nói vừa chuốc rượu ra chén. Y vừa chuốc rượu vừa nói:

- Hẳn trong rượu Mãn Đình Hồng không có độc.

Tuấn Luận mỉm cười nhìn Lâm Qui từ tốn nói:

- Tại hạ chắc chắn một điều Lâm thiếu gia chẳng bao giờ dám bỏ độc vào rượu lẫn thức ăn.

- Tại sao Lâm mỗ lại không dám?

- Nếu tại hạ trúng độc, chờ đến khi độc công giết được Tuấn Luận thì cũng đủ thời gian để lấy mạng Lâm thiếu gia rồi. Cuộc sống của Lâm thiếu gia như thế này thì chẳng bao giờ thiếu gia muốn mình chết yểu cả.

Mồ hôi rịn ra trán Lâm Qui. Hắn lắc đầu dùng ống tay áo lau mồ hôi trán. Y miễn cưỡng nhìn lại hai ả cung nữ

- Dọn xuống... dọn những thứ khác lên.

Tuấn Luận mỉm cười.

Hai ả cung nữ ngoan ngoãn dọn bầu rượu và đĩa thức ăn xuống rồi bày những đĩa thức án cùng bầu rượu khác lên.

Tuấn Luận mở nắp bầu rượu đưa lên mũi ngửi. Chàng gật đầu:

- Mãn Đình Hồng mà có mùi lạ thì không phải là Mãn Đình Hồng nữa, bầu rượu này mới đúng là Mãn Đình Hồng.

Tuấn Luận chuốc rượu vào hai chiếc chén ngọc, rồi bưng lên:

- Tại hạ mạn pháp thỉnh mời Lâm thiếu gia.

- Mời Hạ huynh.

Uống cạn số rượu trong chén, Tuấn Luận nhìn thẳng vào mắt của Lâm Qui.

Chàng nghiêm giọng nói:

- Lâm công tử có biết vì sao Hạ Tuấn Luận quay lại đón công tử không?

- Lâm mỗ nghĩ Hạ huynh là kẻ rộng lượng... Nhất định không phải vì những lời chửi đổng của Lâm Qui.

Y vừa nói vừa giả lả cười.

Tuấn Luận gật đầu, bưng bầu rượu chuốc vào chén của chàng và của Lâm Qui:

- Đúng như Lâm huynh nói. Tại hạ chẳng màng đến những lời nói đó đâu. Nhưng có một điều khiến tại hạ phải quay lại tìm huynh.

Lâm Qui bưng chén rượu. Mặt y căng thẳng cực độ:

- Hạ huynh tìm gì nơi Lâm mỗ?

Tuấn Luận đưa chân rượu đến trước:

- Mời Lâm huynh.

Gã miễn cưỡng đóng rượu với chàng. Đặt chân rượu xuống bàn, Tuấn Luận gằn giọng nói:

- Hạ Tuấn Luận muốn biết về hình xăm đóa hoa huệ trên ngực Lâm huynh.

Nghe Tuấn Luận hỏi câu này, Lâm Qui cứ trở mắt nhìn chàng. Những nét ngạc nhiên ngỡ ngẩn đều hiện ra trong ánh mắt của gã Tuấn Luận từ tốn nói:

- Hả Lâm huynh không giấu Hạ Tuấn Luận chứ?

Y nheo mắt nhìn Tuấn Luận:

- Tại sao Hạ huynh lại hỏi Lâm thiếu gia về hình xăm đó? Ta cũng lấy làm lạ đó.

Tuấn Luận suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Tại hạ sẽ nói sau với Lâm huynh.
- Ồ... Chuyện này Lâm mỗ cũng lấy làm lạ đó... ơ...

Y lắc đầu như thể xua ý niệm vừa nảy sinh trong đầu mình ra khỏi, suy nghĩ rồi giả lả cười nói:

- Thôi được rồi. Lâm mỗ sẽ nói.
- Tại hạ đang rất muốn nghe.

Lâm Qui cười mỉm bưng chén rượu đã vơi một phần trút vào miệng Gã từ tốn nói:

- Hình đóa huệ xăm trên ngực của Lâm Qui do chính mẫu thân ta xăm cho ta khi mới chào đời. Lâm mỗ cũng chẳng biết nó có ý nghĩa gì nữa. Nhưng mẫu thân Lâm mỗ nói, nó có vận may đối với ta đó.

Mặt Tuấn Luận đanh lại.

Thấy vẻ mặt của Tuấn Luận bất giác Lâm Qui chột dạ, hồi hộp. Y miễn cưỡng hỏi:

- Hình xăm hoa huệ có gợi gì cho Hạ huynh đệ không... Chắc chắn nó không cho Hạ huynh chút oán hờn nào chứ?

Tuấn Luận buông một tiếng thở dài lắc đầu:

- Không.
- Tại sao Hạ huynh đệ muốn biết về hình xăm trên ngực Lâm Qui?

Tuấn Luận nhìn Lâm Qui:

- Hạ Tuấn Luận có một vị bằng hữu tình thâm như thủ túc. Y cũng có hình xăm hoa huệ như Lâm thiếu gia.

Lâm Qui gật đầu:

- Ai mà chẳng có hình xăm... Tại Hạ huynh đệ quan trọng quá đấy thôi.

Tuấn Luận gượng cười nói:

- Hạ Tuấn Luận mạn phép hỏi Lâm công tử... Lão nhân gia hiện đang ở đâu?

Lâm Qui nhường to thần nhãn hất cổ. Y lắc đầu nói:

- Lâm mỗ sinh ra đã không có lão nhân gia rồi. Ta nào có biết...

Mặt Tuấn Luận sa sầm. Hai cánh môi của chàng thoát mím lại đè nén sự bất nhẫn đang dâng tràn tâm tưởng mình.

Tuấn Luận bung chén rượu:

- Tuấn Luận giờ đã hiểu ra vì sao Lâm huynh có hình xăm kia trên ngực, chắc chắn Lâm huynh cũng có chung một cảnh ngộ với vị huynh đệ của Tuấn Luận.

Chàng chìa chén rượu đến trước mặt Lâm Qui:

- Mời.

- Mời.

Uống cạn số rượu đó. Tuấn Luận đứng lên:

- Tiểu Mai Tuấn Luận cáo từ...

Lâm Qui đứng lên nhìn chàng. Y khoát tay nói:

- Hây... Hạ huynh chưa cho bọn võ phu của Lâm gia biết bản lĩnh võ công của Hạ huynh như thế nào mà.

Tuấn Luận mỉm cười. Chàng khẽ gật đầu:

- Nếu Tuấn Luận có thể làm cho Lâm thiếu gia vui vẻ đừng bù đắp lại số rượu mà thiếu gia đã khoản đãi.

Chẳng cần chàng nói lời thứ hai, Lâm Qui lại vỗ tay ba tiếng. Ngay lập tức hai mươi gã võ phu đồng xuất hiện. Lâm Qui nói:

- Hạ huynh đây muốn cho các người thấy bản lĩnh của người rồi đó. Nếu ai thắng được Hạ huynh thì Lâm thiếu gia sẽ trọng thưởng.

Gã vừa nói vừa nghĩ thầm:

- “Tuấn Luận... người đâu thể một mình thắng hai mươi võ phu của Cửu Thiên Tuế. Cơ hội Lâm thiếu gia trả hận đến rồi mà người thì chẳng bao giờ biết được ý của ta”.

Ý nghĩ kia còn đang trong trí của Lâm Qui thì Tuấn Luận đã lắc vai lướt thẳng vào bọn võ phu. Thân pháp của chàng như bóng quế vô hình chỉ loáng qua một cái đã tước tất cả binh khí của hai mươi gã võ phu quẳng xuống sàn gạch.

Chàng nhìn Lâm Qui từ tốn nói:

- Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận cũng phải nể mặt Bách Thủ Thư Sinh đó. Cáo từ.

Tuấn Luận quay bước trở ra trong khi hai mươi gã võ phu vẫn đứng bất động như thể bị chôn chân dưới sàn gạch. Thật ra họ vừa bị Tuấn Luận tước binh khí vừa bị điểm huyết không sao nhúc nhích được.

Lâm Qui thấy bọn võ phu cử đứng sững ra nhưng vậy, liền quát hỏi:

- Các người làm sao vậy?

Tiếng của Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận cất lên ngay sau lưng Lâm Qui mà y tuyệt thiên không thể nào phát hiện được Cửu Thiên Tuế xuất hiện từ lúc nào.

Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận trầm giọng nói nhưng trong đó vẫn pha trộn những âm vực eo éo nghe thật là chói tai:

- Tất cả bọn chúng đều bị điểm huyết rồi. Thủ pháp của Bách Thủ Thư Sinh đáng được liệt vào hàng thứ nhất trong Bách điển tàn thư.

Lão buông một tiếng thở dài:

- Các người đúng là đồ vô dụng... Làm mất mặt của phủ Thiên Tuế của bổn tọa.

Cùng với lời nói đó, Cửu Thiên Tuế Tiểu Thuận giữ lông hai ống tay áo trường bào thêu gấm, thêu hoa. Hai vệt sáng vàng nghệ thoát ra nhanh không tưởng, cắt một đường vòng cung, lia ngang qua yết hầu của bọn võ phu.

Hai mươi chiếc thủ cấp tựa những quả dưa rụng xuống bồm bộp.

Chứng kiến cảnh Cửu Thiên Tuế hành xử hai mươi gã võ phu dưới trướng lão, hồn vía Lâm Qui tản mạn. Y không thể nào đứng vững trên hai chân mà từ từ quỵ xuống.

Gã quỵ chân, quỳ trước mũi giày của Cửu Thiên Tuế mà tuyệt nhiên không thể thốt nói nửa lời. Những tưởng như sau cái chết của hai mươi gã võ phu thì chiếc lưỡi của Lâm Qui cũng thọt hẳn vào trong. Gã nhìn len lén Cửu Thiên Tuế, mà sắc diện chẳng còn sức sống, mắt đứng tròng với tất cả nỗi sợ hãi, hốt hoảng.

Cửu Thiên Tuế gằn giọng nói:

- Lâm Qui...

Nghe Cửu Thiên Tuế gọi đến tên mình Lâm Qui mới giật mình đập đầu xuống mũi giày lão:

- Có vấn bối có... có Lâm Qui.

Cửu Thiên Tuế nhìn xuống gã, buông một tiếng thở dài Gã nghiêm giọng nói:

- Bách Thủ Thư Sinh tìm đến đây để làm gì vậy?

Lâm Qui lấp bắp nói:

- Thiên Tuế tha tội... Thiên Tuế tha tội.

Nghe gã van xin, mặt Cửu Thiên Tuế càng đanh lại hơn nữa. Lão gay gắt nói:

- Người đừng nói bừa. Hãy trả lời thẳng vào câu hỏi của ta.

Lâm Qui ngược nhìn lên:

- Thiên Tuế... Vấn bối đã làm hết cách để trừ khử Bách Thủ Thư Sinh khi gã tìm đến đây đòi lấy mạng tiền bối... nhưng... nhưng... Thiên Tuế thấy rồi đó... Võ công của hắn.

Cửu Thiên Tuế khoác tay:

- Im đi... Bồn tọa tự biết sẽ hành xử y như thế nào.

Lâm Qui úp mặt xuống mũi giày Cửu Thiên Tuế như thể con chó trung thành ngửi chân chủ. Nhìn xuống Lâm Qui, Tiểu Thuận khẽ buông tiếng dài lắc đầu:

- Bồn tọa không trách gì người đâu. Người đã làm hết sức của người rồi.

Nghe Cửu Thiên Tuế thốt ra lời nói này, Lâm Qui như thể bắt được vàng. Gã đập đầu xuống mũi giày của Tiểu Thuận;

- Vấn bối đội ân Cửu Thiên Tuế.

Thở dài một tiếng, Tiểu Thuận quay bước chấp tay sau lưng ung dung tiến vào hậu cung. Lão vừa đi vừa nói:

- Bách Thủ Thư Sinh... Bách Thủ Thư Sinh.

Lâm Qui ngẩng mặt nhìn theo sau lưng Cửu Thiên Tuế. Những giọt mồ hôi trán rịn xuống làm mờ mắt gã. Bóng dáng của Cửu Thiên Tuế nhòa dần qua ánh mắt Lâm Qui cho đến khi mất hút, lúc bấy giờ gã mới đứng lên dùng tay áo chùi mồ hôi trán, thở hắt ra một tiếng rồi điếm một nụ cười nhiều ẩn ý.

- o O o -